RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 83.283 van 4 november 1999
in de zaak A. 72.033/VII-14.899.

In zake : XXX,
wonende te L.,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kongolese nationaliteit, op 12 november 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 6 september 1996 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij haar beroep tegen de weigering van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om haar als vluchteling te erkennen, onontvankelijk wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 25 november 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 27 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. WEMBALOLA, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat P. T'KINDT die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat verzoekster, van Kongolese nationaliteit, in België aankomt op 19 september 1992 en op 24 september 1992 het statuut van vluchteling aanvraagt; dat deze aanvraag op 13 juni 1996 in een Franstalige beslissing door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt verworpen; dat verzoekster tegen deze weigeringsbeslissing op 3 juli 1996 in het Frans beroep aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat bij gezamenlijke beslissing van 4 juli 1996 van de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de behandeling van het beroep aan de Nederlandse kamers wordt toegewezen; dat op 15 juli 1996 de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer beslist het beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat op de

zitting van 6 september 1996 verzoekster, bijgestaan door een tolk Lingala/Nederlands, wordt gehoord; dat dezelfde dag de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing neemt waarbij het beroep van verzoekster ratione temporis onontvankelijk wordt verklaard;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de zaak voor de Vaste Beroepscommissie behandeld werd in het Nederlands, terwijl de volledige procedure in het Frans werd gevoerd, dat verzoekster geen Nederlands begrijpt, Frans spreekt en het beroepsverzoekschrift in het Frans werd ingediend;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het beroepsverzoekschrift geen taalkeuze bevat zoals vereist door artikel 4, eerste lid, 3/, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat dit tekort, verplicht werd aangevuld teneinde de behandeling van het beroep te kunnen doorvoeren en dat het beroep derhalve bij gezamenlijke beslissing van de eerste voorzitters, overeenkomstig artikel 57/20 van voornoemde wet van 15 december 1980 voor behandeling aan een Nederlandse Kamer werd toegewezen;

Overwegende dat artikel 57/20, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 6 mei 1993, op het ogenblik van het beroep van verzoekster, als volgt luidde :

> "De rechtspleging voor de Commissie geschiedt mondeling, in het Nederlands of het Frans.
> De verschijnende vreemdeling kan één van beide talen kiezen, met naleving van de hiertoe door de Koning vastgestelde procedure. Kiest hij niet één van beide talen, dan is de taal van de rechtspleging die van de Kamer waaraan de behandeling van het beroep wordt toegewezen. De eerste voorzitter van de Nederlandse taalrol en de eerste voorzitter van de Franse taalrol verdelen gezamenlijk de beroepen over de beide taalrollen";

Overwegende dat de nieuwe regeling in verband met de keuze van de taal van de rechtspleging in de memorie van toelichting bij het ontwerp, dat de wet van 6 mei 1993 is geworden, aldus werd verantwoord :

> "Dit artikel heeft de bedoeling om tot een evenwichtigere verdeling van de Nederlandse en de Franse zaken te komen. De bestaande taalregeling heeft geleid tot een onevenwicht wat de Franse en Nederlandse dossiers betreft. De Nederlandse Kamers hebben veel minder werk en bijgevolg veel minder achterstand.
> De taal zal nog altijd kunnen worden gekozen door de verschijnende vreemdeling. Indien betrokkene echter geen van deze beide talen kiest, dan zal zijn dossier aan een Franstalige of een Nederlandstalige kamer van de Vaste Beroepscommissie worden toebedeeld in overleg tussen de eerste voorzitters van de beide taalrollen. Aldus krijgen de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie de mogelijkheid om de dossiers beter tussen de verschillende kamers te verdelen.
> Door de mogelijkheid te voorzien voor de kandidaat-vluchteling om het Frans of het Nederlands te kiezen en aangezien in een zeer groot aantal dossiers noch het Frans noch het Nederlands de moedertaal van de verschijnende vreemdeling is, komt door deze regeling op geen enkele manier de rechtsbescherming van de kandidaat-vluchteling in het gedrang. Aangezien ingevolge de huidige wetswijziging gevolgen zullen worden verbonden aan

de afwezigheid van keuze voor een bepaalde taal, zal bovendien, ter bescherming van de rechten van de rechtzoekende duidelijk bij Koninklijk Besluit worden bepaald volgens welke procedure betrokkene zijn keuze voor een bepaalde taal moet doen blijken" (Gedr. St., Senaat, 1992-1993, nr. 555-1, p. 11-12);

dat het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, bepaalde :

"Art. 3. De beroepen bedoeld in artikel 57/11, paragraaf 1, eerste lid, van de wet, worden bij de Commissie ingesteld door middel van een in het Nederlands of in het Frans opgesteld verzoekschrift, ofwel door de vreemdeling of zijn advocaat, ofwel door de Minister of zijn gemachtigde ondertekend.

Art. 4. Het verzoekschrift ingediend door de vreemdeling of zijn advocaat bevat :

1/ de naam, voornamen, nationaliteit, geboorteplaats en -datum van de vreemdeling evenals de door hem gekozen woonplaats;

2/ in voorkomend geval, de naam, voornaam en het kantooradres van de advocaat;

3/ de keuze van het Nederlands of het Frans als taal die voor de ganse duur van de rechtspleging zal gebruikt worden;

4/ de referte of een kopie van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die het voorwerp uitmaakt van het beroep bedoeld bij artikel 57/11, paragraaf 1, eerste lid, van de wet;

5/ een uiteenzetting van de feiten en middelen.

Wanneer het verzoekschrift geen keuze van taal voor de ganse duur van de rechtspleging bevat, wijzen de eerste voorzitters het beroep toe overeenkomstig artikel 57/20, tweede lid, van de wet.

Een kopie van het verzoekschrift van de vreemdeling wordt ter kennis gebracht van de Minister of van zijn gemachtigde bij een ter post aangetekende brief of per bode tegen ontvangstbewijs of per faxpost";

Overwegende dat het beginsel van de vrije keuze van de rechtsplegingstaal door voornoemde wet van 6 mei 1993 werd bevestigd; dat om tot een evenwichtiger werkverdeling tussen de kamers van de

Vaste Beroepscommissie te komen, evenwel bepaald werd dat de eerste voorzitters de beroepen aan de Nederlandse of de Franse kamers toewijzen wanneer de vreemdeling geen gebruik maakt van de mogelijkheid om voor een bepaalde taal te kiezen; dat zowel de tekst van artikel 57/20, tweede lid, van voornoemde wet van 15 december 1980, de verantwoording en verduidelijking vervat in de memorie van toelichting, als artikel 4 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993, er geen twijfel over laten bestaan dat de keuze van de rechtsplegingstaal op een uitdrukkelijke wijze moet gebeuren; dat indien de vreemdeling wenst dat de procedure in het Nederlands of in het Frans zou worden gevoerd, het met andere woorden niet volstaat de beroepsakte in die taal op te maken, maar dat hij uitdrukkelijk voor de taal van zijn keuze moet opteren; dat verzoekster bijgevolg tevergeefs aanvoert dat haar taalkeuze impliciet bleek uit het verzoekschrift dat in de Franse taal was opgesteld; dat de keuze van de rechtsplegingstaal luidens artikel 57/20, tweede lid, van voornoemde wet van 15 december 1980 moest gebeuren "met naleving van de hiertoe door de Koning vastgestelde procedure"; dat uit artikel 4 van voornoemd koninklijk besluit van 19 mei 1993 volgt dat deze keuze in het beroepschrift moest worden gedaan; dat in onderhavig geval de beroepsakte geen keuze van de taal der rechtspleging bevatte, zodat de eerste voorzitters het beroep aan een Nederlandse kamer konden toewijzen; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier november 1900 negenennegentig, door :

de HH.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **D. MOONS.**